

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 września 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 17 de Barcelona, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona – Hiszpania) – UQ (C-503/19), SI (C-592/19) / Subdelegación del Gobierno en Barcelona

(Sprawy połączone C-503/19 i C-592/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuł 6 ust. 1 – Okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę – Uregulowanie krajowe – Nieuwzględnienie tych okoliczności – Odmowa przyznania statusu rezydenta długoterminowego z powodu uprzedniej karalności zainteresowanego]

(2020/C 378/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 17 de Barcelona, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UQ (C-503/19), SI (C-592/19)

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które zgodnie z jego wykładnią dokonywaną przez część sądów tego państwa przewiduje, że obywatelowi państwa trzeciego można odmówić statusu rezydenta długoterminowego w tym państwie członkowskim wyłącznie na tej podstawie, że był on uprzednio karany, bez konkretnego badania jego sytuacji, w szczególności w odniesieniu do charakteru popełnionego przez niego przestępstwa, zagrożenia, jakie ewentualnie stanowi dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, okresu zamieszkiwania na terytorium tego państwa członkowskiego i istnienia powiązań z tym państwem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – NM, działając w charakterze syndyka masy upadłości spółki NIKI Luftfahrt GmbH / ON

(Sprawa C-530/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuły 5 i 9 – Ciążący na przewoźniku lotniczym obowiązek zapewnienia zakwaterowania pasażerom odwołanego lotu – Szkada poniesiona przez pasażera podczas pobytu w hotelu świadczącym usługę zakwaterowania – Możliwość powołania się na odpowiedzialność przewoźnika lotniczego za niedbalstwo, którego dopuścił się personel hotelu]

(2020/C 378/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NM, działając w charakterze syndyka masy upadłości spółki NIKI Luftfahrt GmbH

Strona przeciwna: ON

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że ciężące na przewoźniku lotniczym na mocy tego przepisu zobowiązanie do nieodpłatnego zapewnienia pasażerom, o których mowa w tym przepisie, zakwaterowania w hotelu nie oznacza, że przewoźnik ten jest zobowiązany do ponoszenia odpowiedzialności za warunki zakwaterowania jako takie.
- 2) Rozporządzenie nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, który na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia zapewnił zakwaterowanie w hotelu pasażerowi, którego lot został odwołany, nie może być zobowiązany – na podstawie samego tego rozporządzenia – do naprawienia szkód poniesionych przez tego pasażera i zawinionych przez pracowników wspomnianego hotelu.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Telefónica Germany GmbH & Co. OHG

(Sprawa C-539/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Roaming w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii Europejskiej – Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 – Artykuł 6a – Artykuł 6e ust. 3 – Ciężący na dostawcy usług roamingu obowiązek automatycznego stosowania taryfy roamingowej regulowanej – Stosowanie w odniesieniu do konsumentów, którzy wybrali konkretną taryfę roamingową przed wejściem w życie rozporządzenia (UE) nr 531/2012]

(2020/C 378/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG

Sentencja

Artykuł 6a i art. 6e ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że od dnia 15 czerwca 2017 r. dostawcy usług roamingu byli zobowiązani stosować automatycznie wobec wszystkich swoich klientów taryfę roamingową regulowaną, o której mowa w szczególności w art. 6a tego rozporządzenia, niezależnie od tego, czy owi klienci dokonali wcześniej wyboru taryfy roamingowej regulowanej, czy też taryfy innej niż taryfa roamingowa regulowana, chyba że przed upływem terminu 15 czerwca 2017 r. klienci ci wyraźnie oświadczyli, że wybierają korzystanie z takiej innej taryfy, zgodnie z procedurą przewidzianą w tym względzie w art. 6e ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.